

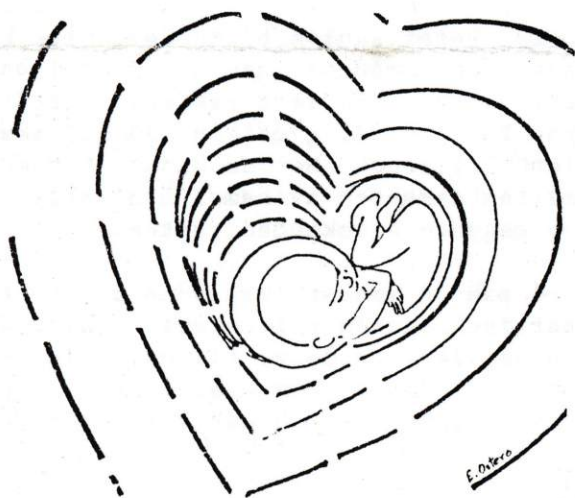
NY VERDEN kampen for åndelig og moralsk opprustning

BARNET OG HERREMENNESKET

Det var ikke først og fremst en lignelse det som skjedde for 2.000 år siden. Barnet var av kjøtt og blod. Samtidig var det en lignelse som illustrerer noe om veien vi må gå for å nå det vi forventer.

Det var i barnet Gud kom, liggende i en krybbe. Men i vår kulturkrets står krybben tom. Nødig har vi villet vite av barnet.

I dag kan det hende at fremmedgjorthet og fortvilelse tvinger frem en ny forståelse: Våre strukturer og vår teknologi er i seg selv et skall uten kjerne.

Spebarnets fremste egenskap er hjelpeløsheten. Ekspertveldet, i likhet med ideene om herremennesket og det allmektige menneske, blokkerer for nye åpninger og løsninger.

Det er hjelpeløsheten som åpner veien for det skapende i oss. Når vi innrømmer vår hjelpeløshet, respekterer og trenger vi hverandre. Da vet vi at vårt innerste instinkt for riktige løsninger er noe vi har felles, enten vi er ekspert eller leg. I den sunne fornuft, opplyst av Gud, ligger vår verdighet, vårt uerstattelige bidrag til helheten.

EN BEDRIFTSLEDER I AGDER

"Et kapittel i byens saga er skrevet til ende, et varmt og rikt menneske er gått bort," skrev tidligere sjefredaktør Johannes Seland i "Fædrelandsvennen" om direktør Bernt Reinhardt, som døde i november, 82 år gammel. Reinhardt ledet et tradisjonsrikt handelshus i Kristiansand "med ære", skriver Seland, og diversifiserte firmaets virksomhet lenge før dette moderne begrepet hadde funnet innpass i vår terminologi.

Etter å ha beskrevet Reinhardts innsats i motstandsbevegelsen under krigen, som førte til fengsel og tortur, fortsetter Seland:

"Opplevelsene kom til å bety noe helt avgjørende for hans åndelige utvikling. Han ble en troende kristen. Høsten 1945 kom han og hans hustru i kontakt med Oxford-bevegelsen og Moralsk Opprustning, og dermed var en forbindelse skapt som ble deres fremste engasjement i alle år som fulgte. Den virkelige verdi i firmaet tallet Bernt Reinhardt ikke lenger i kroner, dollar eller pund, men i mennesker og menneskelig samarbeid og trivsel.

For å bruke hans egne ord: 'Den viktigste oppgave i en bedrift bør være en helt individuell og personlig omsorg for den enkelte medarbeiders ve og vel, så at han og hun kan komme i harmoni med seg selv, med sine medarbeidere og sin familie'. En refleks av dette var bl.a. den aksjonærstruktur som ble etablert i Reinhardt Maskin - et naturlig uttrykk for Bernt Reinhardts syn på forholdet mellom bedriftsledelse og medarbeidere. I sitt hjem samlet Ebba og Bernt Reinhardt folk i alle aldre fra alle samfunnslag til å møte personer fra alle verdens kanter som var på besøk i Kristiansand. Mennesker som hadde noe å gi på det åndelige plan, med budskap om verdier, forvandling, forsoning, aktiv innsats for å bygge et bedre og mer harmonisk og rettferdig samfunn.

Nå har han fullendt løpet."

ZIMBABWE: HEVNEENS SIRKEL BRYTES

Fra Zimbabwe kommer stadig nyheter om vold og terror i konflikten mellom landets to store stammer, representert ved regjeringspartiet ZANU og opposisjonspartiet ZAPU. Dette står i skarp motsetning til den forsoningspolitikk som statsminister Mugabe lanserte ved frigjøringen. Følgende historie viser imidlertid at noen fører forsoningspolitikken videre, og at det nytter.

Hovedpersonen kan vi kalle Peter. Han var inspektør i en forretning i "Midlands", grenseområdet hvor de to stammene møtes og konfliktene er bitrest. En dag tok partisekretæren i ZANU i Peters by loven i egen hånd. Sammen med noen av sine tilhengere dro han ut i byen for å arrestere folk som ikke gikk på partimøtene. 20 av dem, blant dem Peter, ble tatt rett fra gaten til fengslet, og utsatt for brutal behandling av sikkerhetspolitiet.

Peter var den første som ble ført fra cellen til avhør. Når han ikke visste hva han skulle svare på deres spørsmål, ble han mishandlet.

MUGABES EGEN POLITIKK

Han forklarte at han ikke hadde kommet på partimøtene fordi all hans tid var opptatt med å virkeliggjøre den forsoningspolitikk som statsminister Mugabe, ZANUs leder, selv hadde tatt initiativet til. Han fortalte også hvordan han selv var blitt fri fra bitterhet og nå satsset på å bygge et fungerende demokrati basert på lydighet mot Guds ledelse.

Forhørerne ba ham skrive ned det han hadde fortalt dem. Mens han skrev, ble noen av de andre fangene bragt inn i rommet og torturert. Så ble de alle igjen låst inn i sin celle.

Peter ba Gud vise seg hva som var meningen med det som hadde hendt. Som svar fikk han tre tanker: At Gud ville vise ham hvor grusomme mennesker kan være, gjøre det enda klarere for ham hvor nødvendig forsoningsarbeidet er, og vise ham at Han har makt til å forvandle mennesker.

Neste morgen fortalte han de andre fangene hva han hadde tenkt og hva han levde for. Atmosfæren i cellen begynte å forandre seg. Det endte med at de alle ba sammen. En som var blitt slått så han nesten ikke kunne åpne munnen, ba: "Gode Gud, hjelp meg å tilgi dem som slo meg."

Seks dager etter ble Peter satt fri. Hans overbevisning var at han skulle forsøke å vinne og forandre partisekretæren og en av sikkerhetspolitiet. Som første skritt innbød han dem til å se MRA-filmen "Frihet" i hans eget hjem. Begge aksepterte.

Filmen beskriver et lands uavhengighetskamp, og hvordan forsoning mellom rivaliserende frigjøringsledere la grunnlaget for enhet i den unge nasjonen.

MISTENKSOMHETEN FALT BORT

Da Peter skulle hente dem, tok han med seg den 3-måneders gamle sønnen i baksetet. Det viste seg å være viktig. Partisekretæren ble plutselig usikker da han skulle gå inn i bilen. Men da han så barnet, falt mistenksomheten av ham. Han satte seg inn og begynte å leke med gutten.

I pausen mens filmspolene ble byttet, sa partisekretæren til Peter: "Hvordan våger du å vise meg denne filmen? Jeg som var ute og kjempet som gueriljasoldat!" "Vent med å dømme til du har sett hele filmen," svarte Peter.

Og filmen overbeviste. "Denne må sees av alle her i landet, om vi så skal tvinge dem," sa partisekretæren. "Den er like nødvendig om vi blir til en ettparti-stat."

UTEN STORE OVERSKRIFTER

Peter og partisekretæren hadde funnet et felles syn på hva Zimbabwe trenger. Slik føres kampen for å forene landet videre, ofte uten de store overskrifter. Hvis Zimbabwe kan overvinne sine indre motsetninger og bygge en stabil og fri nasjon, vil det ha en viktig misjon i Afrika.

DET VIKTIGSTE OG DET NEST VIKTIGSTE

Av John Lester

For en tid siden var jeg i USA og bodde hos en familie med tre små barn. Mannen var 37, og hadde satt seg som mål å bli den beste advokat i Amerika. Nå var han imidlertid blitt rammet av kreft og hadde to til seks uker igjen å leve. Hva kunne jeg si til ham i en slik situasjon? Spørsmålet ledet til følgende tanker:

"Vårt kall, min kones og mitt, er til Jesus, til et forhold. Vi tilhører ham. Vi ber ofte for å finne ut hva vi skal gjøre, men svarene dreier seg som regel om hvordan vi kan utdype dette forholdet. Ofte når vi spør ham hva vi skal gjøre, forteller han oss hva vi skal være.

En av materialismens bivirkninger, er at vi bruker menneskelig suksess som målestokk for tro og religion. Helbredelse regnes av mange som bevis på at du tror. Og likevel trenger ikke et tillitsfullt trosforhold bli påvirket av sykdom, men kan fortsette gjennom sykdommen, helt inn i døden.

Tro blir av mange målt med hvor mange mennesker som finner nytt liv, eller med travelhet eller med dens sosiale verdi. Det er dette folk forstår. Likevel er det ikke dette som tiltrekker meg, men ganske enkelt at vi er kalt til å tilhøre Gud. Det kristne livet dreier seg om et forhold. Det dreier seg om kjærlighet, ikke plikt. Alle oppgaver vi får, er sekundære. De er viktige, og for mange av oss et kall, men like fullt sekundære.

Problemet for den kristne verden er enkelt. Folk gjør sekundære kall til det primære når det primære blir borte - nemlig å gjøre kjærligheten synlig og virksom i livet. Fra dette strømmer alt annet, og alt faller på plass, inklusive smerte og lidelse. Det virkelige spørsmål ved dagens slutt er: Har jeg levd nær Gud i dag? Har jeg vært lydig? Ikke: Hva har jeg utrettet? Da vil vi være tilfredse selv om vi ikke oppnår noen ting.

Dette tror jeg er det eneste som er meningsfylt for min venn som snart skal dø - at hans forhold til Gud ikke er avhengig av om han er syk eller frisk, og at det fortsetter uansett hva som skjer.

NÆRINGS LIVETS INTERNASJONALISERING

"Benytt anledningen til å høre en fremstående 'internasjonalist' snakke over et bredt tema, som er aktuelt for oss i våre ambisjoner om å gjøre norsk næringsliv mer internasjonalt rettet."

Slik lød Polyteknisk Forenings innbydelse til å møte Olivier Giscard d'Estaing i Oslo den 11. november. Ca. 60 møtte fram, fra yngre ledere i norsk næringsliv til tidligere sjefer i Norges Bank og Storebrand/Norden. Mange av de tilstedeværende hadde tatt kurser ved INSEAD i Fontainebleau, det kjente instituttet for videregående økonomiske studier og bedriftsledelse som Giscard d'Estaing hadde vært med å lede fra dets begynnelse for 25 år siden.

"En ny type bedriftsledere er en forutsetning for at industrier skal lykkes i internasjonaliseringsprosessen," sa Giscard d'Estaing i sitt foredrag. Denne nye typen må ikke bare kunne språk, men ha en åpen holdning til fremmede miljøer, evnen til å leve seg inn i andre nasjoner og bygge tillit over landegrensene. Internasjonaliseringsprosessen er nødvendig, både for å fremme innovasjon og møte behovene hos millioner som fremdeles lever i nød og fattigdom.

I den påfølgende diskusjon ble Giscard d'Estaing spurt hva man kan gjøre med handelskonfliktene mellom f.eks. Japan og Vesten, eller USA og Europa. I sitt svar understreket han betydningen av Caux, Moralsk Opprustnings konferansesenter i Sveits, som et sted hvor motsetninger kan overvinnes.

SIKRESTE VEI TIL MIDDELMÅDIGHET

Samtidig med Giscard d'Estaings besøk i Norge, bragte det franske tidsskriftet "La Vie Francaise" hans helsides rapport fra sommerens industrikonferanse i Caux. I rapporten legger han hovedvekten på den sosiale dialog som der fant sted mellom fagforeningledere og arbeidsgivere i industrilandene. "Den tragiske mistillit som ofte hersker mellom sosial-partnerne er den sikreste vei til middelmådighet og industriell tilbakegang," sluttet han. "Mitt håp er at den kan overvinnes."

kort nytt

SVENSKE JOURNALISTERS FAGORGAN

"Journalisten", som utgis av Svenska Journalistförbundet, har i sitt nr. 28, 1985, ett av engelskmannen Arthur Strongs bilder på forsiden og flere bilder og omtale på midtsidene. Her fortelles at Strong i 40 år har vært på reisefot for Moralsk Opprustning som pressefotograf i tallrike land, og hvordan hans fotoutstilling i Tyskland like etter krigen, som ble sett av over 100.000 mennesker, bidro til å gi håp og styrke viljen til gjenoppbygging. 77 år gammel har han slått seg ned i Arvika sammen med sin norskfødte kone Signe.

I nr. 30 og 31 av samme blad sto følgende reaksjoner å lese:

- Till nøds kan man möjligen acceptera att en del av våra (skyhöga) fackföreningsavgifter används för publicering av meningslösheter och intigheter i Journalisten. Men när Journalistens redaktion inte kan fylla tidningen utan att ge förstasida och mittuppslag åt en propagandist för en okänd skara moralligister är det dags att protestera. Då är det bättre med tunnare tidning och glesare periodicitet.

Anders S. Fröberg, reporter, Bonniers Tidsskriftsförlag.

- Nej, Anders S. Fröberg, det var bra av Journalisten att ta in Arthur Strongs fina bilder...

På visst avstånd har jag följt Moralisk Opprustnings arbete under 40 år, såväl i vårt land som i USA och andra länder... De verkar rätt upp och ner i dagens samhälle med sin kristna övertygelse. Och de är nog många flere än vad man allmänt anar. Men de stoppas vid ingången till den svenska pressfriheten vid varje försök att komma till tals i svensk debatt.

Kerstin Gulbrandsen, lokalradioreporter, Arvidsjaur.

NÅ KALLER JEG HAM BROR

I "Drammens Tidende Buskeruds Blad" 2.11. heter det bl.a. i et stort oppslag om Alec Smiths bok over mesteparten av en side: "For de som er interessert i kampen om det sørlige Afrikas fremtid, er Alecs bok en viktig brikke. Alecs kamp med sin egen 'menneskelige natur' har også noe å gi oss på det personlige plan."

I Vennesla menighetsblad skriver biblioteksjef Øystein Rostad Woxeng. "Det er ikke mulig å stille seg likegyldig til Alec Smiths beskrivelse av veien fra håpløshet til tro og engasjement. Mange bør unne seg å lese et virkelig oppmuntrende stykke Afrika-historier om hvordan dødsfiender kan bli forent i kampen for en bedre verden."

Under overskriften "Fra opprør til oppgjør" fortelles i Sande menighetsblad hvordan Alec Smith etter sin dramatiske forandring satte sine svarte nasjonalistvenner i kontakt med faren Ian Smith.

"Nå kaller jeg ham bror" foreligger på norsk på Rex Forlag og fås i bokhandlene både i innbundet og heftet utgave for henholdsvis kr. 95.- og kr. 35.-.

NYTTÅRSLEIR

Nordisk ungdom samles også i år på Valdres Folkehøgskole 28.12 - 3.1.86. Nærmere opplysninger fås på Moralsk Opprustnings kontor, tel. 44 64 78. I innbydelsen heter det: "Våger jeg å lytte med åpne ører til Gud, andre, meg selv? Våger jeg å vokse, ta nye skritt? Våger jeg å la det jeg vil gi til andre, vise seg i det jeg lever?"

MURIEL SMITH DØD

Den amerikanske sangerinnen og musicalstjernen Muriel Smith døde i september, 62 år gammel. I Norge er hun kjent fra MRA-filmen "Livets høydepunkt" som gikk på kinoer over hele landet i 1958. Muriel Smith spilte også hovedrollen i skuespillet av samme navn, som hadde avgjørende innflytelse på raseforholdene i Atlanta, Georgia, i slutten av 50-årene.

NY VERDEN vil fremme en kristen revolusjon, som forandrer både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Guds ledelse.

Utgiver: Moralsk Opprustning, Postboks 3018 - Elisenberg, 0207 Oslo 2.
Tlf. 44 64 78. Postgiro 5 12 57 94. Bankgiro 6030.05.08831.

Ansvarlig: Jens J. Wilhelmsen.